

עפ"ג 646/04/15 - מדינת ישראל נגד ששון לסטר, גבריא אל בר-אל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

14 יולי 2015

עפ"ג 646-04-15 מדינת ישראל נ' לסטר
ואח'

לפני

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופטת זהבה בוסתן כב'
השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

מדינת ישראל

המעוררת

נגד

1. ששון לסטר

המשיבים

2. גבריא אל בר-אל

נוכחים:

ב"כ המעוררת עו"ד אפרת פאר

המשיב 1 ובא כוחו עו"ד איתי בר עוז

המשיב 2 ובא כוחו עו"ד גיל אדלמן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיבים הורשעו על פי הודאותיהם בת"פ 57623-11-12 (בית משפט השלום ברמלה) בקשירת קשר לפשע וגניבה בידי עובד בצוותא.

המשיב 1 נידון לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות והמשיב 2 נידון ל - 4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

כל אחד מהמשיבים נידון ל - 10 חודשי מאסר על תנאי וחמישה חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין.

המשיב 1 נידון לתשלום קנס בסך 24,000 ₪ והמשיב 2 נידון לתשלום קנס בסך 12,000 ₪.

הערעור מכון כלפי קולת עונשי המאסר והמעוררת טוענת בהודעת הערעור ובטיעוני ב"כ בפנינו כי שגה בית המשפט

קמא כאשר קבע מתחם שאינו הולם לנסיבות העבירה ושגה גם בכך שגזר את עונשם של המשיבים ברף התחתון של המתחם, כאשר היה ראוי לקבוע את עונשיהם במרכז המתחם, תוך החמרה יתרה עם המשיב 1 שהיה עובד החברה ממנה בוצעה הגניבה.

לטענת המערערת, המסת מכת על פסיקה שהוצגה בפני בית המשפט קמא וחלקה הוצג בפניו, המתחם שקבע בית משפט קמא סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גניבה ממעביד, במיוחד כשמדובר בגניבה מתוככמת, תוך שיתוף פעולה בין המשיבים לבין מי שאמור היה לקנות את הסחורה הגנובה.

באשר למשיב 1 טוענת המערערת שהוא ניצל את יחסי האמון שנרקמו בינו לבין מעבידו, אצלו עבד כמנהל לוגיסטי של המחסן, על מנת לגנוב סחורה בשווי ₪ 80,000 אשר הוחזרה רק כאשר הקונה הפוטנציאלי גילה כי צריך היה להיות מדובר בסחורה גנובה.

המערערת מפנה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו לגבי המשיבים, אשר לפיהם המשיבים משליכים זה על זה את האחריות למעשה, ולכן טעה בית המשפט קמא כאשר זקף לקולת העונשים את לקיחת האחריות של המשיבים.

באשר למשיב 1, טוענת המערערת שמדובר בתסקיר שלילי שכן המשיב 1 מתקשה לקחת אחריות על מעשיו, מגלה גישה מניפולטיבית ונעדר מוטיבציה לשינוי התנהגותו העבריינית.

המערערת טוענת כי בית משפט קמא נתן משקל יתר לפגיעת עונש מאסר במשיבים שכן מרבית אלה המורשעים בעבירות בהן הורשעו המשיבים מקיימים אורח חיים נורמטיבי וחסרי עבר פלילי.

באשר לחלוק הזמן מאז ביצוע העבירות נושא גזר הדין, טוענת המערערת כי הוא נזקף בעיקרה לחובתם של המשיבים, שכן כתב האישום הוגש שנה וחצי לאחר ביצוע העבירות נושא גזר הדין.

ב"כ המשיבים תומכים בגזר הדין של בית המשפט קמא וטוענים שהוא שקל את כל השיקולים הראויים לקולא ולחומרה, קבע את מתחם הענישה בהתאם לספיקה שהוצגה בפניו ואשר חלקה גם הוצג בפניו והתחשב בנסיבות האישיות של המשיבים ובאמור בתסקירי שירות המבחן אשר לגבי המשיב 1 המליץ על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות ולגבי המשיב 2 המליץ על הטלת של"צ.

עיון בגזר הדין של בית המשפט קמא מעלה כי הוא קבע נכונה את הערך החברתי שבו פגעו המשיבים בהתנהגותם נושא גזר הדין והוא רכוש של אדם ובמיוחד לגבי המשיב 1, הפגיעה באמון שנתן בו המעביד, שסחורה בשווי ₪ 80,000 גנב ממנו המשיב 1.

בית המשפט קמא צדק כאשר קבע כי הפגיעה בערך המוגן היא פגיעה משמעותית שכן המשיב 1, שהיה מנהל מחסן בחברה, קשר קשר עם המשיב 2, שהיה נהג בחברה אחרת והוביל סחורה עבור מעבידו של המשיב 1, להוציא מהמחסן מוצרים בשווי של ₪ 80,000 ולהוביל אותם לקונה פוטנציאלי ששילם להם מקדמה בסכום של 500 יורו.

בית המשפט קמא הביא מגוון גזרי דין שבהם הוטלו על מי שגנבו סחורה או כספים ממעבידם עונשי מאסר החל מ - 10 חודשים לריצוי בפועל וכלה בעבודות של"צ, אך נראה לנו כי נסיבות המקרה שבפנינו, גם בהתחשב באמור בתסקירי שירות המבחן לגבי כל אחד מהמשיבים, אינם מצדיקים את עונשי המאסר לריצוי בעבודות שירות שהוטלו על המשיבים כאשר לגבי המשיב 2, אשר לא היה עובד החברה ממנה נגנבה הסחורה, יש מקום להחמיר בעונש המאסר אך לא עד

כדי חיובו לרצותו מאחורי סורג ובריח.

שונה המצב בכל הקשור למשיב 1, שהיה מנהל מחסן אצל החברה ממנה גנב את הסחורה ומעל באמון שנתנה בו החברה שלא יגנוב את הסחורה ולא ימכור אותה תמורת בצע כסף.

גם האמור בתסקיר שירות המבחן לגבי המשיב 1 מצדיק החמרה בעונשו שכן על פי האמור בתסקיר שצורף להודעת הערעור, המשיב 1 התקשה להסביר את הרקע לביצוע העבירות והשליך את האחריות לביצוע על המשיב 2 שלדבריו היה הגורם הדומיננטי בביצוע העבירה.

שירות המבחן התרשם, ובצדק, כי אצל המשיב 1 קיימים דפוסי חשיבה שוליים והוא מגלה עמדות בעיתיות ביחס לחוק וגישה מניפולטיבית.

איננו מתעלמים מחלופי הזמן מאז ביצוע העבירות נושא גזר הדין ועד מתן גזר הדין על ידי בית המשפט קמא אך חלקו נגרם בעטיים של המשיבים.

לאור כל האמור לעיל, וכאשר אנו משווים לנגד עינינו את הכלל לפיו ערכאת ערעור אינה ממצה את הדין עם נאשם שהחליטה להחמיר בעונשו, אנו מקבלים את הערעור לגבי המשיב 1 ומחליטים כי ירצה 8 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

אנו מקבלים את הערעור לגבי המשיב 2 וקובעים כי ירצה שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.

המשיב 1 יתייצב למאסרו בבית סוהר הדרים, ביום 11.10.15 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

המשיב 2 יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות לקליטה והצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת ביום 6.9.15 בשעה 08:00.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עבודות השירות יעמדו בתוקפם לגבי המשיב 1 עד להתייצבותו לריצוי מאסרו ולגבי המשיב 2 עד לסיום עבודות השירות.

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 57623-11-12 (בית משפט השלום ברמלה) יעמדו בתוקפם.

ניתן והודע היום כ"ז תמוז תשע"ה, 14/07/2015 במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים.

ד"ר שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת

אברהם טל, נשיא
אב"ד

